

ὁ Σκουζέ, καὶ ἀντὶ τῶν 3 δραχμῶν, μία καὶ μόνη. Ἡ μάνδρα σημαιοστόλιστος· ἐντὺς, κυκλικῶς τοποθετημένα μελανόχροα καθίσματα διὰ τοὺς θεατάς· ἐν τῷ μέτῳ τοῦ βλίνος φούρνος, ὅρ' οὐ θὰ ἐθερμαίνεται πληρούμενον τὸ ἀερόστατον, τοποθετηθὲν μεταξὺ δύο ὑψηλῶν ἰστών, καὶ ὑπὸ σχοινίων συγκρατούμενον, μέχρι τῆς πληρώσεώς του. Πρὶν ἔτι ἀναφανῆ, μικρὸν ποικιλόχρουν μπαλῶνι ὑψώθη ἐκ τῆς μάνδρας, ὡς προεισαγωγικὴ ἐργασία, τιμηθὲν κι' ἐκεῖνο ὑπὸ τῆς παρακολούθησews πολλῶν βλεμμάτων. Τοῦτο ἐθεωρήθη ὡς στρατήγημα τοῦ κ. Βεδέ πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἀπλουστέρων, καὶ ἀραίωσιν τοῦ πλήθους, κατὰ συνέπειαν· ἀλλὰ πολὺ χονδρὸν στρατήγημα.

Ὅλιγῳ μετὰ τὴν ταχθεῖσιν θέσιν κατέλαβε τὴν θέσιν τοῦ τῷ ἀερόπορον, μακρόλινον, ἀσπρόμαυρον, ξηρὸν, ἰσχνόν, ὡς σουπιᾶ· ἤρξατο δὲ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἢ πληρώσει, ἀναιπαίσθητος κατ' ἀρχάς, ἔπειτα προσδεχομένη ἐπαισθητὴν δόσιν μεγαλοπρεπείας· ἢ σουπιᾶ ἐφούσκωνεν, ἐφούσκωνεν βραδέως, ἀλλ' ἀσφαλῶς, ὡς πελωρία ἰνδικῆ ὄρνις. Δὲν ἔλλειπον αἱ εὐφυολογίαι μεταξὺ τοῦ πλήθους :

— Μωρὲ, σὰν ἐλέφας εἶνε !

— Μωρὲ, σὰν τὸ φουστάνι τῆς Δασκάλας !

— Ἔχει καὶ κόκκινους πλισσέδες· εἶνε μοδίστριο.

— Πῶ ! πῶ ! κύττα μπαλῶματα !

— Μὰ γι' αὐτὸ τὸ λένε καὶ μπαλῶνι.

— Ὅχι ! αὐτὸ δὲν εἶνε μπαλῶνι· εἶνε... μπαλῶνεται.

Καὶ ἀληθῶς ἔφερε τόσα ἐμβαλῶματα ἐπὶ τοῦ ὑψάσματος· τοῦ, ὅσα ὁ κ. Δεληγιάννης παράστημα ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ὅταν ἔλαβε τὴν προσήκουσαν σφαιρικὴν διαμόρφωσιν, πληρωθὲν ἐντελῶς, ἀπεσπάρσθησαν τὰ σχοινία, ἤρξατο ὑψούμενον, καὶ ὑπ' αὐτὸ καὶ μετ' αὐτοῦ, κρατούμενος ἰσχυρῶς ὑπὸ τοῦ κάτωθεν ἐξαρτισθέντος ἐρείσματος· ὁ ἀερονάυτης, λευχεῖμων ὅλος καὶ χαιρετῶν τὸ πλῆθος, τὸ συνωθούμενον εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τοὺς ἐξώστας, εἰς τὰ δώματα καὶ αὐτὰ τὰ κεραμίδια τῶν πέριξ οἰκιῶν.

Τὸ θέαμα δὲν ἦτο ἀνεπίδεκτον συγκινήσεως· ἐν τούτοις τὰ συστατικὰ τῆς συγκινήσεως τῶν πολλῶν ἀπηρτίζοντο, λυπηρὸν εἰπεῖν, ἀπὸ φαιδρότητα μόνον καὶ καγχασμοὺς καὶ τοιαύτας προφωνήσεις :

— Χαιρετίσματα, καπετάνιε, αὐτοῦ ποῦ πᾶς !

Τὸ ἀερόστατον ὑψοῦτο, ὑψοῦτο, μέχρις οὗ ὁ ἄνθρωπος μόλις διεφαίνετο ὡς τελεία στιγμή, λούζων τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀκροπόλεως, μεθ' ἧς ἤρξατο βραδέως καταπίπτον· ἢ ὑψώσις δὲν ὑπερέβη τὰ 400 μέτρα, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου ἀερονάυτου.

Κατέπεσε δὲ μεταξὺ Θησείου κτὶ τῶν ἀρκτικῶν προπόδων τῆς Ἀκροπόλεως. Ἐκεῖ ἄλλη πανήγυρις ἐτελεῖτο ἀναμενόντων θεατῶν· τὰ κεραμίδια τῶν περὶ τὴν Ἀκρόπολιν οἰκιστικῶν ἦσαν ὅλα κατεπληρωμένα. Περιχαρεῖς ζητωκραυγαὶ ἤκούσθησαν, καὶ ὁ κ. Βεδέ, κάτωχρος καὶ ἀπυθνηκῶς, ἐπάτησε τὸ ἔδαφος, καὶ τροπαιοῦχος ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια ἐφ' ἡμᾶς, ὡς ἐπὶ θριαμβικοῦ ἄρματος, ἀρεῖς εἰς ἄλλους τὴν φροντίδα νὰ περισυλλέξωσι τὸ ἀποσυνπρωθὲν αὐθις μεγαθήριον.

Ἄλλ' ἔχει καὶ τὸ θῆμα τῆς ἡ διασκέδασις ! Μικρὸν παιδίον παρασυρθὲν ὑπὸ τῶν τρεχόντων διὰ νὰ προσφάσῃ, κατεπατήθη εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ ἀπέθανε.

Ὅταν ὑψώθη τὸ ἀερόστατον, μὴ Σαντορινηὰ :

— Κυρία, χάθηκ' ὁ κόσμος, μιὰ καντήλα κρεμάσθηκε εἰς τὸν οὐρανὸν, κι' ὅλος ὁ κόσμος στέκεται καὶ τὴν βλέπει !

## ΝΥΚΤΕΣ

Ὁ ἀτμόδρομος, ἐπιδραμὼν κατακτητὴς κατὰ τῶν Ἀθηνῶν, εἶχεν ἀπὸ μηνῶν πῆξη τὴν σκηνὴν του εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως πρὸ τῶν πρῶν λουτρῶν τοῦ Λαμασκηνοῦ, διαπραγματευόμενος μετὰ τῶν ἀρμοδίων συνθήκας παραδόσεως αὐτῆς. Οἱ ὅροι τῆς συνθήκης ἦσαν ἐντιμοὶ δι' ἡμᾶς καὶ πολλὰ καὶ ἀρετὰ ὑπέσχοντο· ἀλλ' ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ὁ ἐπιδρομεὺς ἠπείλει καταστροφὴν καὶ ἐκδίκησιν, συνισταμένην εἰς ἀγωνιώδη ἀναμονὴν παρὰ τὴν Πύλιν τοῦ Ἀδριανοῦ, καὶ ματαίαν ἐνίοτε, ὅτε ἐξετροχιάζοντο τὰ ἱπποσιδηροδρομικὰ τραμβάϊ, καὶ εἰς ἀκούσιον ἐν ἡμέρᾳ ἐορτῆς περίπατον πεζῇ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ Φαλήρου ἀπὸ τῶν παλαιῶν λουτρῶν τοῦ Λαμασκηνοῦ μέχρις Ἀθηνῶν, ὅτε ἀπὸ τῆς ἀτμαμάξης ἐξήρχεσθε διὰ τὴν ἱππάμαξαν καὶ ἐμένατε εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ ἐκεῖ, ἐνεκα τῆς πολλῆς συρροῆς ἐπιβατῶν, ἀν δὲν εἶχται ἀθλητικὰς χεῖρας καὶ πόδας καὶ ἀδικρισίαν. Ταῦτα συναισθανόμενος καὶ ὁ τῆς πόλεως προασπιστής, οὗτος· τὸ ὄνομα κατὰ μίαν συλλαβὴν περισσεύει τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐν Κίνα πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας· ὡς ἀν θέλῃ νὰ μᾶς ὑποδείξῃ ἢ σύμπτωσις ὅτι καὶ μετ' ἐκείνου δύναται νὰ τὰ βάλῃ περισσώτερον ἀπὸ τὸν κ. Τριχοῦ, ὁ ἡμέτερος προασπιστής ἐνέδωκε μετ' εὐταθείας καὶ μακρὰς διαπραγματεύσεις. Καὶ ἤδη τὸ ἀρχηγεῖον τοῦ κατακτητοῦ ὑπερηφάνως ἐστήθη πρὸ τῶν Ἀνακτόρων, ἐντίμως ἐκτελούντος τὰ ὑπέσχημένα, καὶ τὸ νικηφόρον ἀτμήλατον ἄρμα διασχίζει κατὰ βούλησιν, γοργῶς ἢ ἡρέμα, τὸ μετ' εὐλαβείας κατὰ τὴν διάβασιν του παρατασσόμενον πλῆθος, ἀπὸ τῆς καπνοδόχου του—ποῦρον τὸ ὅποιον καπνίζει ὁ κατακτητὴς—διαγράφον εἰς τὸν αἰθέρα διὰ τοῦ ἀναρριπτομένου καπνοῦ ποικίλα ἐλικοειδῆ σχήματα, οἷον αἱ ἀφώνους ἀλλαγμοὺς θριάμβου, συρίζον τὴν ὀξεῖαν μουσικὴν τοῦ συρίγματος, καὶ διαχέον πέριξ τὴν δριμεῖαν ὁσμὴν τῶν ἀνθρώπων του, τὸ μοσχοβόλημα τῆς προσόδου, ἐνῷ λευκὰ σημαῖαι κατὰ τὰς προσεγγίσεις του ἀνυψοῦνται ὡς σύμβολα εἰρηνικῶν καὶ θερινῶν ἀπολαύσεων.

Καὶ ἰδοὺ νέα εὐκαιρία δημιουργεῖται, νέα χωρὶς στενωχωριῶν ὁδὸς ἀνοίγεται διὰ τὰς νύκτας μας· νύκτας ποιητικὰς ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα καὶ τὴν θάλασσαν τῶν δύο Φαλήρων· τοῦ ἀγροτικωτέρου καὶ εἰδυλλιακοῦ καὶ μετ' ἀπαλῶτερον κύμα Παλαιοῦ, ἐνθα κεκρυμμένοι παρθενικώτατα εἰς τὰς ἀφανεστέρας γωνίας τῶν παροχθίων βράχων τοῦ θάλλουσι κατ' ἔτος οἱ μυροδόλοι θησαυροὶ τῶν γαλανοφάλλμων ἀγρίων ἴων του, καὶ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ καὶ ἀστυκωτέρου καὶ πολυφλοίσβου καὶ ἀγριοφλοίσβου Νέου, ἐνθα αἱ παρὰ τὸ κύμα ἐστρωμέναι τράπεζαι ρίπτουσι μανθῦαν ἡδονικωτέρας θετικότητος ἐπὶ τῶν ποιητικῶν νυκτῶν, καὶ ἡ πραγματικότης καὶ τὸ ὄνειρον, ὁ φλοῖσθος τῆς ἀκτῆς, καὶ τῆς παροφίδος ὁ κρότος, ἀποτελοῦσιν ἀρμονικὸν καὶ τέλειον κρᾶμα, ὡς πρέπει νὰ ᾔηε ὁ βίος τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ πόσῳ τελειότερας θὰ προσβλέπαμεν ἐκεῖ τὰς νύκτας μας, ἐὰν εἶχομεν τὴν βεβαιότητα ὅτι παρὰ τὸν φλοῖσθον τῆς ἀκτῆς καὶ τῆς παροφίδος τὸν κρότον θὰ προσετίθετο καὶ ἡ μελωδία τοῦ μελοδράματος, ὡς περὶ τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, διὰ νὰ ᾔηε οὕτως ἡ Τριάς ἁγία ! Τώρα οἱ ρεμβασμοὶ τῶν ἐραστῶν τοῦ Φαλήρου ἢ τοῦ θεάτρου ἐρωτῶσιν, ὡς πέταλα λευκανθέμων, ἕκαστον κύμα, ἐκρυγνόμενον ἐπὶ τῆς ἀμμουδιᾶς.

— Θὰ ἔλθῃ· δὲν θὰ ἔλθῃ· θὰ ἔλθῃ· δὲν θὰ ἔλθῃ ;

Ἀντί νά ἐρωτήσωσι, φυσικά, τόν κ. Κατσιμπαλιν; ἀλλά καί ἄκων καθίσταται τις ποιητής ἐκεῖ.

\*

Οὕτω λοιπόν τῶν θεατρικῶν νυκτῶν ὁ ὀρίζων περιορίζεται ἐπὶ τῶν παρλιτισίων μόνον καφενείων καί θεάτρων, τῶν ὁποίων πρώτη μὲν συνάντησις εἶνε τῶν Ὀλυμπίων τὸ Ἰταλικόν, ἔσχατον δὲ τέρμα τῶν Νυμφῶν τὸ Ἄντρον, Ἐννοεῖται ὅτι περὶ τὸ θέατρον, τὸ κέντρον τῆς διασκεδάσεως, ὡς οἱ κυκλικοὶ περὶ τὸν Ὀμηρον, συσπειροῦνται, συμπληρώματα καὶ προαυξήματα, οἱ νυκτερινοὶ περίπατοι, τὰ παγωτά καὶ τὰ κουλούρια, τὸ μεσονύκτιον κατάθρεγμα καὶ ἡ αὐθάδεια τῶν ὑπηρετῶν, τὰ σαλόνια τῶν ὑποψηφίων δημάρχων, καὶ ἡ φωτοστολιστὸς θεά τοῦ Μέτσο καὶ τῶν πέριξ, ἡ σελήνη, ὅταν εἶνε τοιαύτη, καὶ οἱ κόκκινοι φανοὶ τῶν τροχιοδρόμων, ἡ νυκτερινὴ θεά τῶν Στύλων καὶ τὸ ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν καφενεδάκι, καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα.

Καὶ ἐκ μὲν τοῦ Ἰταλικοῦ, τοῦ μὴ ἀναβιβάσαντος ἐτιλέον τι, ἀλλ' ἀναμυρικαζομένου τὸν Γουαρανῆ καὶ τὴν Τραβιάτα, δὲν ἔχομεν δυστυχῶς νὰ ἀναγράψωμεν ἐντυπώσεις· ἀλλὰ δὲν συμβαίνει τοῦτο ὡς πρὸς τὰ δυο γειτονέοντα ἑλληνικά, ἅτινα διαδοχικῶς, τὴν Παρασκευὴν καὶ τὸ Σάββατον τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος, παρουσίαζον το πρῶτον πρὸ τοῦ κοινοῦ ἐκλεκτοτάτας τροφάς, ἐκ τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ πνεύματος, δύο δράματα, ἀδελφὰν σχεδὸν ἐν τῇ τέχνῃ, ὡς εἶνε οἱ συγγραφεῖς τῶν ἀδελφοὶ ἐν τοῖς γράμμασιν, ἀμφότεροι Ἀκαδημαϊκοί: τὴν *Παραγίαν τῆς Τέχνης*, τοῦ Λεγγουβέ, καὶ τὰς *Περιπέτειας Ἀπόρου Νέου*, τοῦ Ὀκταβίου Φεγιέ. Ἀμφότερα μὴ ἀνήκοντα εἰς τὴν νοθείαν τῆς δραματικῆς τέχνης, μὴ κερδοσκοποῦντα ἐπὶ τῶν ὀρέξεων τοῦ ὄχλου, μὴ εὐμοιροῦντα μυθιστορικοῦ παραγεμίσματος, προλόγων, ἀπροσδοκῆτων ἢ ἀπιθάνων παρενθέσεων, οὔτε πιστολισμῶν, οὔτε δηλητηρίων, οὔτε πατάγου, ἀνελίσσονται ἐν ἐγκρατεῖα καὶ ἀ-

πλότῃ, ἀψιμυθίωτα, ὡς ἐν τῇ συναισθήσει τοῦ ἰδίου κάλλους, μὴ ἐξεγείροντα τὴν νευρικὴν περιέργειαν ἢ ἀνησυχίαν τοῦ θεατοῦ, ἀλλὰ κατανύσσοντα τὴν καρδίαν διὰ τῶν περιπαθῶν εἰκόνων καὶ σκηνῶν ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα, καὶ μεταρσιοῦντα τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους κυκλοφοροῦντος ἠθικοῦ σκοποῦ ἐν αὐτοῖς, ὅστις ἐν τοσούτῳ χωρὶς νὰ καθιστᾷ τὸ δράμα ψυχρὸν ὡς διδαχὴ ἱεροκλήρυκος, τῷ διαχέει ἱερὰν γυμνότητα μητρικοῦ νανουρίσματος. Τὸ δράμα τοῦ Φεγιέ εἶνε ἐξηγούμενον ἐκ τοῦ γνωστοῦ καὶ παρ' ἡμῖν μυθιστορημάτος τοῦ *Ἡμερολόγιου ἀπόρου νέου*, συγκινεῖ δὲ μᾶλλον τὴν καρδίαν, ἐνῷ τὸ ἄλλο προσηλοῖ τὸ πνεῦμα εἰς στίλβνότερον, ἐνῷ τὸ δεύτερον εἶνε βαθύτερον. *Διὰ τὴν Παραγίαν τῆς Τέχνης*, πλησιάζουσα μᾶλλον εἰς τὴν κλασικὴν τραγωδίαν, καὶ γραφεῖσα διὰ τὴν Ριστόρη, τὴν βασιλίδαν τῶν ἡθοποιῶν τοῦ αἵματος μας, ἥτις ἐθριάμβευεν ἐν τῇ ὑποκρίσει τῆς *Μηδείας*, γραφεῖσθαι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, εἶνε δυσχερεστάτῃ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ παρασταθεῖσα ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Ἀλεξιάδου, ὑστερεῖ κατὰ τι τῆς ἐπιτυχίας, ἣν ἔσχον αἱ *Περιπέτειαι Ἀπόρου Νέου* ἐν τῇ παραστάσει αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Παραδεισίου θιάσου. Ἡ ἡρώς τοῦ δράματος, ἐξοχος ἡθοποιός, διὰ τὴν ἐν ὑψηλῇ μοίρᾳ συνένωσιν τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς ἀρετῆς ὁμοῦ, Παναγία τῆς Τέχνης ἐπικληθεῖσα, τριπλῇ ἀκτῇ, μεγάλη ἡθοποιός, μεγάλη μουσικός καὶ μεγάλη ἐπίσης ἐν ἀρετῇ, εἶνε μεγαλοφυΐα τῆς ὁποίας ἡ ἐξεικόνισις υπερβαίνει τὰς τεχνικὰς δυνάμεις τῆς ἄλλως συμπαθεστάτης καὶ τριφερᾶς δεσποινίδος Φιλομήλας, ἥτις ἀνεδέχθη τὸ πρόσωπον αὐτό. Καὶ ἡ κ. Φιλομήλα μεθ' ὅλην τὴν ἀγαθὴν θέλησιν τῆς διαμένει ἀπλῇ ἀνέραςτος καὶ εἴρων κορασίς, ἀντὶ νὰ ἐμφανίζεται πλήρης μεγαλείου Ἑστίας, ὅπως καὶ ὁ νοήμων θεατὴς τὴν ἀναμένει, ἀκούων ἐν τῷ πρώτῳ διαλόγῳ τῆς πρώτης πράξεως ἀνελίσσόμενα τὰ κατὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς, καὶ πρὶν ἐτι ἐμφανισθῇ, σχηματίζει ἰδεώδη ζωγραφίαν ἐκείνης,

## Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 504)

Οἱ ὑπηρεταὶ σας τώρα εἶνε ἐργάται σας· ἀπ' αὐτοὺς μποροῦμε νὰ εἴμεθα ἡσυχοί, ἀλλὰ καὶ ἂν ἔμεινε κάνεις δισταγμός, καὶ αὐτὸς ἐξέλιπεν ἤδη ἀπ' αὐτῶν. Ἐνῷ συνδιελεγόμεθα ἐν τῇ αἰθούσῃ δύο πρόσωπα μᾶς ἤκουον· οἱ δύο ἄλλοι θὰ γνωρίζουν τώρα ὅ,τι εἶπαμεν. Τοιοῦτος ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς μου. Ἐν τούτοις, κ. βαρόνε, δρᾷτομαι τῆς εὐκαιρίας νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν λογαριασμὸν περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς ὠμίλησα. Καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ ἐπενδύτου τοῦ φύλλον χάρτου ὅπερ ἔτεινεν εἰς τὸν βαρόνον.

Οὗτος δὲ δὲν ἤδυνῆθη νὰ ἐμποδίσῃ μορφασμὸν ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ προσηλωθῆσαν εἰς τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν.

Διακόσται χιλιάδες φράγκων! Ἐπὶ τοῦ φύλλον φαντασιώδης τις λεπτομέρεια καταναγκαστικῶν δαπανῶν. Ἡ τε-

λευταία σειρά, δῶρεαί, ἐξήκοντα ἡλιάδες φράγκων. ὦ! τὸ κεφάλαιον τοῦτο τῶν δῶρεων ὁ Βλαιρὼ οὐδέποτε ἐλησμένον.

Ὁ οὐτιδανὸς πάντοτε μειδιῶν περιεργάζετο τὸν πελάτην του ζητῶν νὰ ἐξακριβώσῃ ἀλληλοδιαδόχως τὰς ἐντυπώσεις του.

— Λοιπόν, κύριε, βαρόνε; εἶπε.

— Παρατηρῶ, κ. Βλαιρὼ.

— Εὐρίσκετε ἴσως τὸ ποσὸν ὀλίγῳ ἐξωγκωμένον.

— Τῷ ὄντι, δὲν ἐπίστευα...

— Ἐ, ἔ, κ. βαρόνε, τὰ πάντα πληρόνονται καὶ ἀναλόγως μάλιστα τῆς ὑπηρεσίας. Δὲν πρόκειται ἐδῶ περὶ ἐμπορεύματος ὀρισμένης τιμῆς ἢ περὶ χρεωγράφων τοῦ χρηματιστηρίου. Ὅσα ὑπόθεσις τις εἶνε δυσχερὴς τοσούτῳ σινεπάγεται καὶ κινδύνους, ἐπομένως γενναϊότερον πρέπει νὰ ἀμειψῶσιν ἐκεῖνοι οὓς μεταχειρίζομεθα πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτῆς. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ συζητήσωμεν τοὺς ἀριθμοὺς προκειμένου περὶ χρημάτων· τοῦτο οὐδέποτε συμβαίνει εἰς ἐμὲ, διότι λέγω: ἰδοὺ καὶ πρέπει ἢ νὰ λάβῃ τις τὸν παρουνισαζόμενον λογαριασμὸν ἢ νὰ τὸν ἀφήτῃ. Λοιπόν, κύριε βαρόνε, ὑπάχει καιρὸς ἀκόμη· ἢ λάβετε ἢ ἀφήσατε.

— Τὸν λαμβάνω, κ. Βλαιρὼ.

— Καὶ ἀφείλετε νὰ μείνετε εὐχαριστημένος· ἐφάνην μετριώτατος, συμβιβαστικός.

Ὁ βαρόνος ἐμεδιάσεν, ὁ δὲ Βλαιρὼ εἰ καὶ παρατηρήσας τοῦτο, ὑπεκρίθη ὅτι δὲν προσεβλήθη.

ἐκὼν ἄκων. Ἀλλὰ καὶ οὕτω δὲν ἡστούχησαν εἰς μέρη τινα τοῦ δράματος, ὡς ἐν τῇ παιδροτάτῃ σκηνῇ τῆς ἀγρίας ἐκείνης νέας, ἥτις νόστιμα παιχθεῖσα, ἔκαμε τὸ κοινὸν νὰ ξεκαρδισθῇ, καὶ ἐν τῇ ἐξόχῳ περιπαθεῖ καὶ πρωτοτύπῳ σκηνῇ, καθ' ἣν ἡ ἡρώϊς υποδύεται τὸ πρόσωπον τῆς Ἰουλίας, καὶ τοῦ Ρωμαίου ὁ πρίγγιψ ἐραστῆς αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ὑπεκρίνετο ὁ κ. Πεταλάς : ἐκεῖ ἄρκετὰ ἐπέτυχαν καὶ οἱ δύο. Εὐχόμεθα ἐν δευτέρᾳ ἐπαναλήψει τοῦ ἔργου νὰ φανῶσιν ἀνώτεροι κάπως ἑαυτῶν οἱ ἡθοποιοὶ μας, ἀφοῦ ἔχουσι τὴν γενναιότητα νὰ ἀποπειρῶνται τοιούτων ἔργων τὴν διερμηνείαν.

Πολλοὶ περίοδοι καὶ φράσεις ἐν τῷ δράματι ὑπαινίσσονται καὶ ἐξαίρουσιν, ὡς φαίνεται, αὐτὴν τὴν Ριστόρην.

Ζωηροτέρα σχετικῶς ἐπιτυχία ἔσπεψε τοῦ παραστήσαντας τὰς Περιπετείας τοῦ Ἀπόρου Νέιν, διότι καὶ τὸ ἔδαφος ἦτον ὁμαλώτερον, καὶ ὁ Θίασος ἐπιμελέστερος ἐν τοῖς καθ' ἑκαστα συγκεκροτημένοις τὸ πρόσωπον τοῦ Μαξίμου συμπαθῶς διηρμήνευσεν ὁ κ. Διονύσιος Ταβουλάρης, καὶ ἤρρεσεν ὡς Μαργαρίτα ἡ κ. Ἰωάννα Νικηφόρου, εἰ καὶ ὑπὲρ τὸ δέον ἀνδρικῶς χειρονομοῦσα εἰς τὰς ἐξάψεις τῆς, καὶ ὀλίγον ἀδεξίως κεκαλλωπισμένη. Συγχαίρομεν τῷ κ. Παρασκευοπούλῳ, διὰ τὸ δυσχερέστατον πρόσωπον τοῦ γέροντος, ὅπερ ἐπιτυχῶς διεξήγαγεν, εἶνε ὁ ἴδιος, ὅστις διεκρίθη ἀμίμητα, ὡς ἱατρός ἐν τῷ δράματι *Eure trellah*.

**᾽Ονούλουδ.**

## ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

**Βάριον, 4 Ἰουνίου**

Θὰ ἦτο λίαν περίεργος—ἂν ἡδύνατο καὶ τῶν αὐτόθι ἀναγνωστῶν τὴν προσοχὴν νὰ ἐπισπάσῃ—μία ψυχολογικὴ μελέτη τῶν ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλων ἐκλογικῶν ομάδων, ἐξ-

γούσα ἀπρόοπτά τινα φαινόμενα καὶ ἀντιφάσεις ἐν τῷ πολιτικῷ αὐτῆς βίῳ. Ἐν Ρώμῃ κατὰ τὰς δημοτικάς ἐκλογάς ἐνίκησαν οἱ κληρικοὶ ! Οὗτοι, ἀπέχοντες τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν, οὐχὶ τὸ αὐτὸ πράττουσιν ὡς πρὸς τὰς δημοτικάς καὶ πολλάκις καὶ πολλαχοῦ νικῶσι, μάλιστα εἰς τὰς μεγαλοπόλεις, ὡς τὴν Νεάπολιν, τὴν Γενουὴν καὶ ἐν αὐτῇ δὴ τῇ πρωτεύουσῃ. Καὶ ὅμως ἡ μεγάλη τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ πλειοψηφία φαίνεται φιλελευθέρᾳ καὶ κυβερνήσεως καὶ βασιλείᾳ ἐπὶ ταύτης ἐρείδονται.

Μόλα ταῦτα ἀθέβαιοι τινες φῆμαι διαδιδόμεναι κατ' αὐτὰς ὡς ἐξαρτίματα τῆς πολιτικῆς τῆς ἐμπνευσάσης τὴν τριπλὴν αὐτοκρατορικὴν συμμαχίαν καὶ τὸν μετασχηματιστικὸν ἐλιγμόν τοῦ κ. Δεπρέτη, ἀφορῶσιν εἰς πιθανὴν τινα ἢ σχεδιαζομένην προσέγγισιν τῆς ἰταλικῆς Αὐλῆς πρὸς τὸ Βατικανόν. Λέγεται περὶ συμβιβασμοῦ, ἀναφέρονται οἱ λόγοι τινὸς ἐκ τῶν ἡγουμένων τῶν κομμάτων τῶν μετριοφρόνων ἀποδεικνύοντες δυνατόν καὶ ὠφέλιμον τὸν συμβιβασμὸν τοῦτον μεταξὺ Βασιλείας καὶ Παπάτου κτλ. Ἐπὶ τέλους πρόκειται περὶ καθαρᾶς ἀντιδραστικῆς πολιτικῆς· ἀλλὰ καὶ τὸ δημοκρατικὸν κόμμα ἐδῶ δὲν κοιμάται. Βέβαιον ὅτι τὸ πρῶτον βῆμα τῆς Βασιλείας τὸ ἐπιβεβαιοῦν τὰς ὑπονοίας ταύτας θὰ ἦτο δι' αὐτὴν τὸ πρῶτον πρὸς τὴν ἀπώλειαν βῆμα, δικαιολογοῦν τὴν φανεράν καὶ προσωπικὴν κατ' αὐτῆς ἀντιπολίτευσιν.

Ἐν τῇ Βουλῇ ἀπὸ τινων ἡμερῶν διαρκεῖ ἡ ἐπὶ τοῦ τε-λωναϊκοῦ δασμολογίου συζήτησις, ἀπειλήσασα νὰ λάβῃ ἀπὸ οἰκονομικοῦ πολιτικοῦ ζητήματος χαρακτῆρα ἐπὶ τῆς προτάσεως τῆς κυβερνήσεως τοῦ νὰ ὑψωθῇ ὁ δασμὸς ὁ ἐπὶ τοῦ εἰσαγομένου *τόννου*.

Ἐπικεῖται ἡ συζήτησις ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἐπαρχιακοῦ καὶ δημοτικοῦ νόμου. Λέγεται ὅτι νέαν εὐάρεστον ἐκπληξίν παρασκευάζει ὁ ὀπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν κ. Μαλλιάνης : τὴν ἐλάττωσιν τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ ἁλατος,

— Θὰ παρατηρήσετε, κ. βαρόνε, ὅτι εἰς τὸ φύλλον τοῦτο δὲν γίνεται λόγος περὶ τῆς ποσότητος τὴν ὁποίαν ὀφείλατε νὰ πληρόνετε καθ' ἑκαστον ἔτος, καθ' ὅλον τὸν χρόνον καθ' ὃν ἡ νύμφη σας θὰ ἦνε ὑπὸ τὴν προστασίαν μου. Διὰ τοῦτο θὰ προσθέσετε εἰς τὸν προϋπολογισμόν εἴκοσι πέντε χιλιάδας φράγκων· δὲν εἶνε μὲν πολλὰ, ἀλλὰ θὰ ληφθῶσι μέτρα, ὅπως ἐπαρκέσῃ ἡ ποσότης αὕτη. Θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε πλησίον τῆς τρελλῆς μία γυνή, ἥτις αὐτὴν τὴν ἐσπέραν θὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ἡ γυνὴ αὕτη, εἰ καὶ πρόκειται νὰ καταδικασθῇ εἰς πολλῶν ἐτῶν περιορισμόν, ἀπεδέχθη ὅμως ἐξ ἀφοσιώσεως, κύριε βαρόνε, ἡ δὲ ἀφοσίωσις φυσικῶς θὰ ἀνταμειβθῇ. Θὰ ἔχω ἐκεῖ ἀνθρωπὸν τινα ἀσφαλῆ, πιστὸν φύλακα, ἄλλον Κέρβερον, ὅστις θὰ γαυγίζῃ, θὰ δείχνῃ τὰ δόντια του θὰ ἦνε πάντοτε ἑτοιμὸς νὰ δαγκάσῃ. Οὗτος ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ χθὲς ἐσπέραν, ἢ σήμερον πρῶτ', ὅπως ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν φωλεάν του. Ὡς βλέπετε, οὐδὲ λεπτόν δὲν ἔχασα. Μετὰ τινὰς ἡμέρας τὰ πάντα θὰ ἦνε ἑτοιμα ἐκεῖ κάτω πρὸ ὑποδοχῆς τῆς οἰκοτρόφου.

Μεθαύριον ὁ διδάκτωρ Σαρβονὼ θὰ ἔλθῃ διὰ νὰ τὴν παραλάβῃ ἐντεῦθεν καὶ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς Ὠγείλ, εἰς τὴν οἰκίαν τινὸς τῶν πιστῶν αὐτοῦ, διαμένοντος εἰς μικρὸν χωρίον ἀπέχον ἀπ' ἐδῶ εἴκοσι πέντε ὥρας, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐκ Παρισίων εἰς Στρασβοῦργον. Ἐκεῖ θὰ φυλαχθῇ αὕτη δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, διὰ νὰ ἀναπαυθῇ, ἔπειτα θὰ κάμῃ δεύτερον

σταθμὸν καὶ οὕτω καθεξῆς, μέχρις ὅτου φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς δὲν ὄρον. Ἐνεργῶ, οὕτω κ. βαρόνε, ἐκ προφυλάξεως. Ὅφειλετε νὰ ἐννοήσητε ὅτι κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν δύναμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν δύο ἀμάξας. Πρέπει ἡ νύμφη σας νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κατοικίαν αὐτῆς μυστικῶς, ἡ δὲ παρουσία τῆς ἐν τῇ χώρᾳ νὰ μὴ διεγείρῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν. Δὲν ἔχω πίστιν εἰς τοὺς περιέργους ἀνθρώπους.

Τὸ παιδίον, ὅπερ μέλλει νὰ γεννηθῇ, ἐὰν ἀποθάνῃ θὰ θέσωμεν ἐντὸς θαλασπίας ὁπῆς, καὶ ἡ ὑπόθεσις αὕτη λαμβάνει πέρας· ἐὰν ζήσῃ. θὰ ἴδωμεν· ὁ ἀποφασίστητε σεῖς περὶ τῆς τύχης του, κ. βαρόνε.

Ἐγὼ ἄλλο τι νὰ προσθέσω ; Μάλιστα. Ὅφειλετε νὰ λάβητε μέτρα, ὥστε οἱ ὑπηρεταὶ νὰ μείνουν ἐδῶ μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεως τῆς κυρίας των. Μετὰ ταῦτα δὲν ἔχετε πλέον νὰ φροντίσητε διὰ τίποτε· μπορείτε νὰ κλείσητε τὰς θύρας τῆς κατοικίας, ἐὰν θέλητε, καὶ νὰ ἐπαβλήθητε εἰς Παρισίους, ὅπου, εἶμαι βέβαιος, τόσῳ πολὺ ἐπιθυμεῖτε νὰ εὐρεθῆτε, ἐν μέσῳ τῶν φίλων καὶ τῶν εὐαρέστων ἡδονῶν τῆς ἡλικίας σας, τὰς ὁποίας ἀπὸ πολλῶν μνηνῶν ἐστερήθητε.

Ὁ βαρόνος ἠρυθρίασε καὶ ἔδνηε τὰ χεῖλη.

Ὁ Βλαίρῳ παρετήρησεν αὐτόν, ὡς βαθὺς ἐξεταστής καὶ εἰς αὐτὰς τὰς μυχιούς σκέψεις του εἰσέδουε καὶ ἦτο ὅρ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ὁ κύριός του.

— Πότε πρέπει νὰ σὰς ἐγχειρίσω τὸ ποσόν ;